

det være en høist betænkkelig Sag. Men i det Mindste for mig staar det som hævet over enhver Tvivl, at saaledes som Tingene have gaaet nu i længere Tid, saaledes kunde de umulig vedblive at gaa (Hør! Hør!). Hvis det skulde være blevet ved at gaa saaledes fort, da vilde en alvorlig Krise uundgaelig have maattet indtræde, og det er derfor, jeg finder, at der er Grund til at glæde sig over, at Befindigheden nu dog synes i et afgjørende Diæblisk at have vundet Seir. Efter min Opfattelse maa det, som nu er fket, i Virkeligheden karakteriseres saaledes, at det er Kjærligheden til Forfatningen, som endelig en Gang har faaet besejret Partilidskaben. Det er dette, jeg glæder mig over, og jeg vil ikke lade mig betage det Haab, at dette vil være Begyndelsen til en lysere og bedre Fremtid (Hør!).

J. Andersen: Seg vil kun nedlægge en Indsigelse mod den Opfattelse, som den ærede sidste Læser (Ussing) fremkom med. Han udtalte nemlig, at den Anskuelse mere og mere havde gjort sig gjældende, at det danske Folk ikke var modent til den Frihed, som Revolutionsaaret 1848 skaffede os. Seg vil sige, at efter min Opfattelse — og jeg har bevæget mig ikke saa lidt mellem Folk, og det af alle Klasser — har den Tanke været meget udbredt og var stærkt udbredt i 1848 og i de følgende Aar, men, uagtet hele den mægtige Presse, hele den aristokratiske Presse, den nationalliberale Presse, kort sagt, Alt hvad der taler sig Intelligentes og Dannelses, har arbejdet paa at udbrede denne Tro, mener jeg, at det ligger tydelig og klart for, at denne Tro mere og mere er gaaet tilbage, og at man nu mener, at Folket i Virkeligheden er modnet og bliver mere og mere modent til Friheden. Naar man ikke skal have Friheden, førend der foreligger fuldstændig juridisk Bevis for, at Folket er modent til Friheden, saa er det det Samme som at sige, at en Mand ikke maa gaa i Vandet, førend han kan svømme, thi saa lærer han aldrig at svømme; og saaledes vil det ogsaa gaa med Friheden. Nei, den Tanke, at Folket er modnet og bliver mere og mere modent, maa udvikle sig mere og mere og har udviklet sig mere og mere siden 1848 trods den megen Prædiken og Skriven om, at det danske Folk ikke var modent. Seg skal blot, da jeg har Ordet, takke den ærede første Læser (Krieger), fordi han har gjort os det aldeles klart, at der har fundet en Forhandling Sted mellem nogle af Landsthingets og nogle af Folkethingets Medlemmer og, hørte jeg ikke feil, med Ministeriet. Der har altsaa fundet en Underhandling Sted af den Art, der saa ofte er klaget over, nemlig en Udentingsbeslutning.

Ussing: Det skulde, som det vil fremgaa af de Ord, jeg sagde, glæde mig, hvis den

sidste ærede Læser havde Ret i, at min Opfattelse af den Strømning, der har fundet Sted i Anskuelse, var urigtig. Seg anser det, som jeg bemærkede, ingenlunde for ønskeligt, at de af mig omtalte Meninger skulle vinde Udbredelse; men et andet Spørgsmaal er, om det, hvad det Faktiske angaar, er den ærede Læser eller mig, der har Ret. Det kunde være, at vi tale om noget forskjellige Kredse, og det er neppe sagt, at de Kredse, som den ærede Læser formodentlig nærmest har havt for Øie, til enhver givne Tid ville være de afgjørende.

J. Andersen: Ja, det Samme kan jeg svare den ærede Læser, der er ingen bestemt Bægt, som kan afgjøre det mellem os, og det er heller ikke sikkert, at de Kredse, han tænker paa, just altid have været de fornufstigste; jeg husker ikke, om det var dette Ord, han brugte. (En Stemme: De afgjørende!) Ja, desværre, de afgjørende have de været.

Krieger: Seg vil dog i Anledning af den Ytring, som før saaldt fra det ærede Medlem (J. Andersen) bede ham, hvis mine Ytringer interessere ham, da at se efter i Tidenden, hvad jeg sagde. Seg haaber, at jeg har naaet min Hensigt; det var blandt Andet netop paa det allertydligste at vise, at der ikke havde foreligget nogen „Udentingsbeslutning.“ Det er vigtigt, at man lægger lidt Mærke til den Betydning, der ligger i Ordene. Et er, om nogle Medlemmer, i et mindre Antal, udtale deres personlige Mening uden foregaaende Forhandling med deres Meningsfæller i Thinget; et Andet, om der udenfor Thinget fattes Beslutninger af et sluttet Flertal, som indbringes under en saadan Form, at man med Sandhed kan tale om endelige Udentingsbeslutninger. Her i Thinget har der ikke været den Art Udentingsbeslutninger, som jeg i sin Tid paaanbede, og jeg haaber heller ikke, der skal komme saadanne. Seg skal i det Mindste altid modsætte mig dem.

W. Petersen: Naar man fra de Indtægter, der findes opførte i § 1 af den Finantslov, vi nu ere ved at vedtage, drager de Udgifter, som findes opførte paa § 11 i den samme Finantslov, saa viser det sig, at der ved dette Regnesnit fremkommer et Overskud af 6,300,000 Kr. Foretager jeg den samme Regning paa den Finantslov, der gjælder for indeværende Aar, saa udkommer omtrent det samme Beløb, altsaa ogsaa noget over 6 Millioner Kr. det er tilsammen for to Finantsaar 12 Millioner Kroner. Nu indrømmer jeg strax, at det vel ikke er sandsynligt, at alle de Indtægter, som ere kalkulerede, ville gaa ind, der vil maasse blive noget færre Indtægter, end der egentlig er paaregnet, men i det Hele og det Større maa man dog vistnok sige, at